

Kazys Saja  
**SLEPYNĖS**

APYSAKAITĖ

iliustravo  
Gediminas Leonavičius

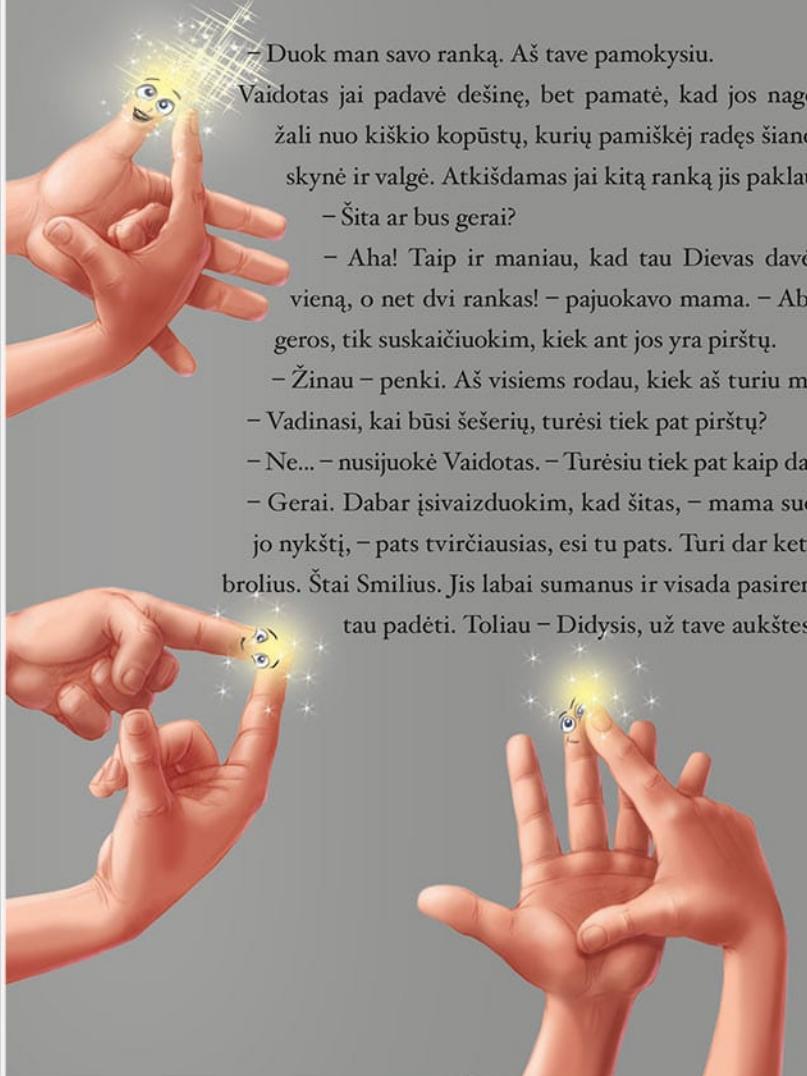


TYPOART  
VILNIUS  
2016



KNYGOS LEIDYBĄ REMIA

GRAŽUTĖS  
ŠLAPELYTĖS  
SIRUTIENĖS  
FONDAS



– Duok man savo ranką. Aš tave pamokysiu.

Vaidotas jai padavė dešinę, bet pamatė, kad jos nageliai žali nuo kiškio kopūstų, kurių pamirkėj radės šiandien skynė ir valgė. Atkišdamas jai kitą ranką jis paklausė:

– Šita ar bus gerai?

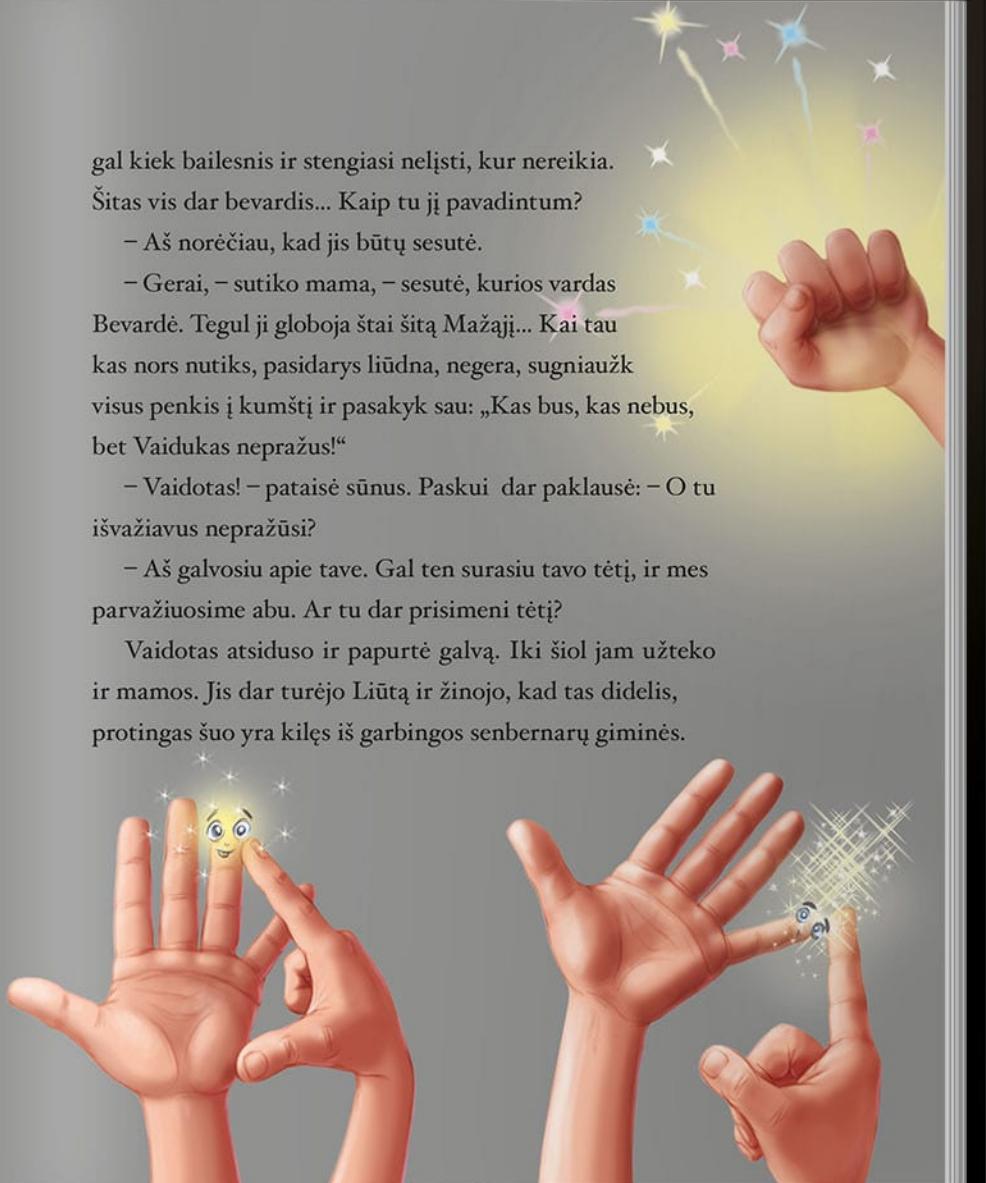
– Aha! Taip ir maniau, kad tau Dievas davė ne vieną, o net dvi rankas! – pajuokavo mama. – Abidvi geros, tik suskaičiuokim, kiek ant jos yra pirštų.

– Žinau – penki. Aš visiems rodau, kiek aš turiai metų.

– Vadinas, kai būsi šešerių, turėsi tiek pat pirštų?

– Ne... – nusijuokė Vaidotas. – Turėsi tiek pat kaip dabar.

– Gerai. Dabar įsivaizduokim, kad šitas, – mama suėmė jo nykštį, – pats tvirčiausias, esi tu pats. Turi dar keturis brolius. Štai Smilius. Jis labai sumanus ir visada pasirengęs tau padėti. Toliau – Didysis, už tave aukštesnis,



gal kiek bailesnis ir stengiasi nelisti, kur nereikia.

Šitas vis dar bevardis... Kaip tu jį pavadintum?

– Aš norėčiau, kad jis būtų sesutė.

– Gerai, – sutiko mama, – sesutė, kurios vardas Bevardė. Tegul ji globoja štai šitą Mažajį... Kai tau kas nors nutiks, pasidarys liūdna, negera, sugniaužk visus penkis į kumštį ir pasakyk sau: „Kas bus, kas nebus, bet Vaidukas neprazus!“

– Vaidotas! – pataise sūnus. Paskui dar paklausė: – O tu išvažiavus neprazusi?

– Aš galviosiu apie tave. Gal ten surasiu tavo tėtį, ir mes parvažiuosime abu. Ar tu dar prisimeni tėtį?

Vaidotas atsiduso ir papurtė galvą. Iki šiol jam užteko ir mamos. Jis dar turėjo Liūtą ir žinojo, kad tas didelis, protingas šuo yra kilęs iš garbingos senbernarų giminės.

Julė jo nemėgo ir vadino Senberniu. Todėl ir Liūtas i ją dėbčiojo labai įtariai. Tarytum klausdamas: „Iš kur tu čia atsiradai? Aš tavimi, ponia, nepasitikiu.“



8



Vaidotas girdėjo, kaip jo teta skundési mamai:

– Man nuo to Senbernio alergija. Snarglys ima bėgti, ašaros – upeliais...

Jiedviem su mama teko išvesti Liūtą ir palikti pas ponią Medoniją, mamos seną draugę, kuri garsėjo kaip vaistininkė ir Vaidoto mamą išmokė pažinti gydančias žoles, visokias šaknis, pumpurus, lapus ir žiedus. Jų buvusioj daržinėj ir dabar džiūvo, kvepėjo jau šį pavasarį surinktos vaistažolės.

9



Atkišo jį Vaidui ir, sušukus „Roberto“, apkabino, išbučiavo svečią ir nusivedė į pavėsinę. Nei vienas, nei kitas į Vaidą nebekreipė dėmesio.

Šis nežinodamas, kur jam dėti tą lūpdažį, pabandė juo nupiešti ant mašinos dangčio didelę širdį. Bet ji išėjo panaši į bulvę. Tada Vaidotas nusprendė iš tos bulvės padaryti veidą. Su akiniais, kreiva burna ir didelėm ausim. Jis dar būtų nupiešęs nosį, kad ant jos laikytuši akiniai, bet Julė iš pavėsinės jį subarė:

– Ką ten darai? Pasitrauk nuo mašinos!  
Girdi!?

– Ji labai smirdi, – atsiliepė Vaidotas.  
– Tai kam ją uostai? Eik šalin!

Jis kryžmai perbraukė nebaigtą piešinį, ir Julės lūpdažis visas išsirašė. Vaidotas nusprendė aplankytį kaimynų ožkas.

Netoli jų gyveno toks Apeikis, kuris per žiemą šérė tris baltas ožkas su ilgais ragais. Viena pavasarį atsivedė du labai gražius ožkyčius. Dabar jie buvo gerokai paūgėję, bet vis tiek buvo smagu pakasyti dygstančius jų ragus kaip špygutes.



Bet kaip čia sakysi kaimynams – atėjau ne pas jus, o pas jūsų ožkas... Apeikis gal vėl kur varvina naminę. Tomis dienomis jis nemégsta lankytąjų.

Bet Vaidotas surado reikalą. Prisiminė, kad Apeikis pernai iš senos, jau prakiusios vonelės ir iš Vaido kūdikystės vežimėlio jam sumeistravovo „visureigį“. Labai patogią karietą, į kurią atsisėdės gali vaizduotis, kad burgzdamas važiuoja mašina, plauki laivu ar net pasisūpuodamas skrendi virš debesų.

Ne taip seniai Apeikis buvo nušienavęs jų kiemą. Jis iš tą „visureigį“ sukrovė žolę ir išsivežė savo ožkoms. Tai va – dabar Vaidotas nueis tos savo karietas atsiimti ir ta pačia proga paprašys, kad kaimynas jam leistų padraugauti su ožkom.

Apeikis iš tikrujų varvino krūminę, bet buvo gerai nusiteikęs. Kai Vaidotas užsiminė jam apie ožkas, kaimynas net padainavo jam vaikišką dainele:

*Kai aš mažas buvau,  
Šile ožius ganiau –  
Manės niekas nepažino,  
Oželiu vadino...*





Robertas, Apeikis ir Bumbolakis susėdo pavėsinėj aplink stalą, pasistatė butelį ir émė lošti kortom. Kai Julė jiems atnešé užkandos, Robertas dalindamas kortas pasiūlė, kad ir jí prisdėtų.

– Kad aš esu girta  
ir dar be pinigų.  
Turiu dantis, bet  
neturiu duonos.



